

А Янкула баре аберь нематъ,
Тукъ си седить въ шарена одаа,
И си любитъ свое мъшко дете,
Ког' излезе млада Янкулица,
Си съ качи на диванъ високи,
Съ распули по гора зелена,
Що да видить чудо и големо!
Янкулаго войска обколила,
Конь до коня, како честа гора,
А юнаци, какъ боріе високи,
Остри сабьи како сека'ици,
А тугедзи како дробни дзвезди,
А байраци какъ дробни облаци.
И съ врати млада Янкулица,
И си влезе въ шарена одаа,
И ми велить на Янкула юнакъ:
„Стани, стани, а стопане мои,
Остаи го свое мъшко дете,
И излези надворъ до надвора,
Що те войска тебе обколила!“
И стана Янкула добаръ юнакъ,
Си излезе отъ шарена одаа,
Си съ качи на диванъ високи,
Съ распули по гора зелена,
Що да видить чудо и големо!
Защо виде войска распливала;
И викна Янкула добаръ юнакъ
И си викна на своя стопанка:
„Янкулице, ай млада стопанке!
Донеси ми триста сѣжни поясъ,
Донеси ми сабя дипленица,
Що съ диплить мегю деветъ дипли,
Секоя дипля каменъ безценетень,
Що ми сечить древя и каменя,
Що съ носитъ во бѣла пазу'а,
Изва'и ми стрела шестокрила,
И влезм си во земни керали,
Подседлай ми коня шаренего,
Престегни го со деветъ колани,
Подъ грива-та жѣлта боздогана,